

26 Cdo 4342/2017

Datum rozhodnutí: 17.04.2018

Dotčené předpisy: § 37 odst. 1 obč. zák. ve znění do 31.12.2013, § 686 odst. 1 obč. zák. ve znění do 31.12.2013, § 2238 o. z., § 2288 odst. 2 písm. a) o. z., § 2289 o. z., § 2290 o. z., § 3074 odst. 1 o. z.

26 Cdo 4342/2017- 286

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Pavlína Brzobohaté a soudců JUDr. Jitky Dýškové a JUDr. Miroslava Feráka ve věci žalobců a) M. B. , N. J., a b) L. Š. , P., zastoupených JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Veleslavínova 59/3, proti žalovaným 1. A. V. , a 2. R. V. , P., zastoupeným JUDr. Janem Vyjídákem, advokátem se sídlem ve Šternberku, Potoční 494/36 , o přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 21 C 185/2015, o dovolání žalovaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. března 2017, č. j. 68 Co 79/2017-168, ve znění usnesení ze dne 20. března 2017, č. j. 68 Co 79/2017-173, takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. března 2017, č. j. 68 Co 79/2017-168, ve znění usnesení ze dne 20. března 2017, č. j. 68 Co 79/2017-173, se mění takto:

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. listopadu 2016, č. j. 21 C 185/2015-110, se mění tak, že žaloba , aby bylo určeno, že výpověď ze dne 25. března 2015 z nájmu bytu č., který se nachází v budově č.p., která je součástí pozemku č. parc. (zastavěná plocha a nádvoří) o výměře 1146 m² , vše v katastrálním území L., obec P., zapsaných v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. , u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, Katastrální pracoviště P., je neoprávněná, se zamítá .

Žalobci jsou povinni zaplatit žalovaným oprávněným společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 43.783 Kč k rukám JUDr. Jana Vyjídáka, advokáta se sídlem ve Šternberku, Potoční 494/36 , a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalovaným oprávněným společně a nerozdílně na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 13.267 Kč k rukám JUDr. Jana Vyjídáka, advokáta se sídlem ve Šternberku, Potoční 494/36 , a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :
Žalobou došlou soudu dne 22. 5. 2015 se žalobci domáhali, aby soud rozhodl o neoprávněnosti výpovědi z nájmu bytu č., který se nachází v budově č. p. v katastrálním území L., obec P., (dále jen Byt), kterou jim dne 25. 3. 2015 dali žalovaní (pronajímatelé) s tím, že Byt chtějí sami užívat (dále též jen Výpověď). Měli za to, že Výpověď je neoprávněná, neboť nájem byl sjednán na dobu určitou a použitý výpovědní důvod lze uplatnit jen u nájmu na dobu neurčitou. Navíc z komunikace se žalovanými je zřejmé, že plánují i nadále pobývat v zahraničí, takže byt pro sebe nepotřebují. Výpověď považovali za účelovou, neboť žalovaní požadovali od roku 2015

nepřiměřené navýšení nájemného, s čímž nesouhlasili, a je i v rozporu s dobrými mravy, neboť nájemní vztah byl dosud bezproblémový a stěhování by pro ně bylo z důvodu nedávného narození dítěte velmi tíživé.

Městský soud v Praze (soud odvolací) rozsudkem ze dne 20. 3. 2017, č. j. 68 Co 79/2017-168, ve znění usnesení ze dne 20. 3. 2017, č. j. 68 Co 79/2017-173, potvrdil výrok rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 (soud prvního stupně) ze dne 3. 11. 2016, č. j. 21 C 185/2015-110, kterým určil, že Výpověď je neoprávněná, změnil výrok o náhradě nákladů řízení a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Za správná považoval skutková zjištění soudu prvního stupně, že počátkem roku 2011 se žalovaní s žalobkyní b) ústně dohodli, že po dobu jejich dvouletého pobytu v zahraničí bude užívat Byt (jenž je v jejich společném jmění), že v Bytě zůstane část jejich osobních věcí, při návštěvách Prahy budou v Bytě přespávat (dohodu v této části posléze žalobkyně nerespektovala) a že žalobkyně b) bude za jeho užívání platit částku 10.000 Kč měsíčně a dále částku 6.690 Kč do fondu oprav a jako zálohu na služby. Žalobce a) začal po dohodě s žalobkyní b) Byt užívat od ledna 2013. Pobyt žalovaných v zahraničí se prodloužil, prostřednictvím e-mailové korespondence se dohodli s žalobkyní b), že Byt bude užívat i nadále. Dne 5. 2. 2015 žalovaní žalobkyni b) informovali o zvýšení úhrady za užívání bytu, neboť dříve sjednaná výše již není přiměřená (zejména počtu osob užívajících Byt), s tím, že v případě nesouhlasu bude nájem ukončen ke dni 30. 6. 2015. Dne 25. 3. 2015 dali žalovaní žalobcům s odkazem na § 2288 odst. 2 písm. a) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.), písemnou Výpověď, neboť Byt chtějí sami užívat. Výpověď obsahovala poučení o výpovědní době i o možnosti podat vůči ní námitky či navrhnout přezkoumání její oprávněnosti soudem. Žalobci dopisem ze dne 2. 4. 2015 (zaslaným žalovaným) namítali, že nájemní poměr byl sjednán na dobu určitou, takže výpovědní důvod je použit neoprávněně; žalovaní s námitkami nesouhlasili a trvali na vyklizení Bytu do 1. 7. 2015, neboť Byt potřebují pro sebe. Do Bytu se chtěli nastěhovat v červenci 2015, protože však žalobci Byt nevyklidili, 2. žalovaný uzavřel novou pracovní smlouvu s výkonem práce v zahraničí od 10. 8. 2015. Žalovaní v řízení tvrdili, že i když nikdy neměli v úmyslu uzavřít s žalobkyní b) nájemní smlouvu, domnívali se, že s účinností o. z. vznikl žalobkyni nájem, a proto jí [společně s žalobcem a), který v Bytě bydlí společně s žalobkyní b), ačkoliv k tomu nikdy nedali souhlas] zaslali Výpověď.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu odvolací soud dospěl k závěru, že žalobkyni b) ve smyslu ustanovení § 2238 o. z. vznikl nájem na dobu neurčitou. S ohledem na její chování před účinností o. z. lze mít za to, že podmínky stanovené v § 2238 o. z. pro ochranu poctivého nájemce byly splněny, neboť na nájmu Bytu se s žalovanými dohodla ústně, s jejich souhlasem Byt dlouhodobě užívala a za jeho užívání platila dohodnutou částku; skutečnost, že vlastnila jiný byt, nemá pro existenci její dobré víry žádný význam. Žalobci a) sice právo nájmu k Bytu nevzniklo, protože však Byt užíval se souhlasem žalobkyně b), o čemž žalovaní věděli a Výpověď mu výslovně adresovali, je rovněž aktivně legitimován k podání žaloby na přezkoumání oprávněnosti této Výpovědi. Ustanovení § 2289 o. z. upravující následky zneužití výpovědního důvodu uplatněného pronajímatelem podle § 2288 odst. 2 o. z. nevyklučuje právo nájemce bránit se výpovědi žalobou na přezkoumání její oprávněnosti podle § 2290 o. z. Bylo-li v řízení zjištěno, že žalovaní se v době dání Výpovědi (stejně jako v době rozhodování odvolacího soudu) zdržovali v zahraničí, kde je 2. žalovaný dlouhodobě zaměstnán, je zjevné, že Byt pro sebe nepotřebují, a uplatněný výpovědní důvod podle § 2288 odst. 2 písm. a) o. z. v době doručení Výpovědi žalobcům dán nebyl. Je tak správný závěr soudu prvního stupně, že Výpověď není oprávněná.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalovaní dovolání. Vytýkali odvolacímu soudu, že

nesprávně (a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu) posoudil vznik nájemního vztahu na dobu neurčitou i existenci platného výpovědního důvodu a povinnost vlastníka prokázat důvod potřeby bytu pro sebe. Měli za to, že vlastník je oprávněn byt požadovat pro sebe již z titulu výkonu svého vlastnického práva a není povinen svou potřebu byt užívat nijak prokazovat. Poukázali přitom na důvodovou zprávu k o. z. a odbornou a komentářovou literaturu. Dokud jim budou žalobci v užívání Bytu bránit, jsou nuceni svou bytovou potřebu uspokojovat jinde a nemají tak ani možnost prokázat svou vůli Byt užívat. Nesouhlasili ani se zjištěním odvolacího soudu, že Byt pro sebe nepotřebují. Původně sice plánovali zůstat nadále v zahraničí (a to i sdělili žalobkyni), tyto plány jim však nevyšly a v době, kdy žalobcům dávali Výpověď, se chystali do Bytu nastěhovat, s ohledem na chování žalobců a jejich nesouhlas s Výpovědí byli ale nuceni zařídit se jinak a nakonec prodloužit pobyt v zahraničí, což však neprokazuje jejich vůli v době podání Výpovědi Byt neužívat. Nesouhlasili ani se závěrem odvolacího soudu, že žalobkyni b) vznikl nájem na základě řádně uzavřené nájemní smlouvy ve smyslu ustanovení § 2238 o. z. Nesprávný je i jeho závěr o aktivní legitimaci žalobce a). Pouze nájemce je oprávněn bránit se výpovědi z nájmu bytu žalobou podle § 2290 o. z. Nedostatek aktivní legitimace osoby, které nesvědčí nájemní právo, k podání žaloby, nelze zhojit ani tím, že jí byla výpověď adresována. Nikdy nedali žalobci a) souhlas k užívání Bytu, žalobci nejsou ani manželé. Dále vytýkali odvolacímu soudu, že dospěl k jiným skutkovým závěrům, aniž by zopakoval dokazování. Protože jim nebylo doručeno odvolání žalobců proti výroku o náhradě nákladů řízení a jsou dány okolnosti pro nepřiznání náhrady, neboť žalobci porušili dohodu o možnosti žalovaných přespávat v Bytě, neměla být žalobcům náhrada nákladů řízení přiznána. Žalobci a) navíc neměla být náhrada nákladů řízení přiznána pro nedostatek aktivní legitimace. Navrhli, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že se žaloba zamítá a přiznal jim náhradu nákladů řízení.

Žalobci se ve vyjádření k dovolání ztotožnili se skutkovými závěry odvolacího soudu, které ani nemohou být předmětem přezkumu v dovolacím řízení. Za správný považovali i závěr odvolacího soudu, že Výpověď je neoprávněná, neboť byla zneužitím práva a v rozporu s dobrými mravy, jimiž se soud musí zabývat. Navrhli, aby dovolání bylo zamítnuto.

Dovolání podané včas, subjekty k tomu oprávněnými účastníky řízení [§ 240 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 29. 9. 2017 (čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen o. s. ř.], za splnění podmínky zastoupení advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, je přípustné, neboť otázka aktivní legitimace osoby, která není nájemcem bytu, k podání žaloby na přezkum oprávněnosti výpovědi, nebyla v poměrech o. z. doposud výslovně řešena a při posouzení otázky (ne)existence nájemního vztahu mezi žalovanými a žalobkyní b) se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

Otázku oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu ze dne 25. 3. 2015 je třeba posuzovat s ohledem na § 3074 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále opět jen o. z.) podle o. z.; úkony účastníků učiněné do 31. 12. 2013, pak podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen obč. zák.).

Dovolatelům je třeba přisvědčit, že závěr odvolacího soudu, že uplatněný výpovědní důvod nebyl naplněn, je v rozporu s rozhodovací praxí dovolacího soudu. V rozsudku ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. 26 Cdo 1454/2016, uveřejněném pod číslem 61/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, že ustanovení § 2288 odst. 2 písm. a) o. z. je třeba vykládat tak, že má-li byt, jehož nájem je vypovídán, užívat pronajímatel, je tento výpovědní důvod naplněn bez dalšího. Pro účely posouzení naplněnosti uplatněného výpovědního důvodu není významné, jaká je jeho intenzita potřeb bydlení. Je na nájemci, který

s výpovědí nájmu bytu nesouhlasí, aby v řízení o žalobě na neoprávněnost výpovědi podle 2290 o. z. tvrdil a prokázal okolnosti, jimiž existenci uplatněného výpovědního důvodu vyvrátí, tedy takové (konkrétní) okolnosti, z nichž bude možné usoudit, že prohlášení pronajímatele o záměru (vůli) využít byt pro sebe (k vlastnímu bydlení) není pravdivé. S ohledem na to, že proklamovaný záměr pronajímatele představuje ryze subjektivní skutečnost, jejíž existenci lze vyvrátit jen obtížně, poskytuje nájemci dodatečnou ochranu před zneužitím výpovědi dané (nejen) z tohoto důvodu právní úprava obsažená v ustanovení § 2289 o. z. Výpovědní důvod nebude naplněn jen, bude-li zjevné, že prohlášení pronajímatele o záměru (vůli) využít byt pro sebe (k vlastnímu bydlení) není pravdivé. Skutečnost, že dovolatelé před Výpovědí informovali žalobkyni b) o úmyslu prodloužit si pobyt v zahraničí, neprokazuje, že se posléze nerozhodli jinak, neboť plány se mohou v čase měnit a v době podání Výpovědi již takový úmysl nemusel být dán. Navíc i při pobytu v zahraničí není vyloučeno, že budou mít potřebu Byt užívat pro sebe (ač nepravdělně), pronajímatelům nelze bránit ani v občasném užívání Bytu.

Nicméně odvolací soud se vůbec naplněností uplatněného výpovědního důvodu podle § 2288 odst. 2 písm. a) o. z. neměl zabývat, neboť žalobci nejsou nájemci Bytu, nejsou tak aktivně legitimováni k podání žaloby na přezkum oprávněnosti Výpovědi podle § 2290 o. z., a proto měl odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) žalobu již z tohoto důvodu zamítnout.

Podle § 3074 odst. 1 o. z. se nájem řídí tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti, i když ke vzniku nájmu došlo před tímto dnem; vznik nájmu, jakož i práva a povinnosti vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. To neplatí pro nájem movité věci ani pro pacht.

Nájem bytu vzniklý podle předchozí úpravy se tedy řídí o. z. až od jeho účinnosti, vznik nájmu (stejně jako práva a povinnosti), k němuž došlo před tímto dnem, se posuzují podle dosavadních právních předpisů - zejména podle obč. zák. (nepravá retroaktivita). Jestliže nájemní smlouva měla být podle tvrzení žalobkyně b) uzavřena v roce 2011, je třeba posoudit její vznik a platnost podle obč. zák.

Podle § 686 odst. 1 věta druhá obč. zák. musela mít smlouva o nájmu bytu písemnou formu, jinak byla neplatná (srovnej např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. 26 Cdo 957/2006, ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. 26 Cdo 1978/2017). Smlouva o nájmu bytu byla (dvoustranným) právním úkonem, jehož účastníky byli pronajímatel a nájemce. Jako (dvoustranný) právní úkon musela vedle náležitostí stanovených ustanovením § 686 odst. 1 obč. zák. splňovat i obecné náležitosti právních úkonů stanovené v ustanovení § 34 a násl. obč. zák. Ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. musel být právní úkon učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak byl neplatný. V roce 2011 tedy ústní dohodou nemohla být smlouva o nájmu Bytu platně uzavřena, i kdyby takovou vůli strany smlouvy měly. A to navíc prokázáno nebylo, žalovaní v řízení tvrdili, že neměli v úmyslu uzavřít s žalobkyní smlouvu o nájmu Bytu, a z provedeného dokazování ani opak nevyplývá. Mezi žalobkyní b) a žalovanými tak chráněný nájem podle § 685 a násl. obč. zák. nevznikl.

Žalobkyni b) nesvědčí právo nájmu ani ve smyslu ustanovení § 2238 o. z. Uživatel bytu může být považován za řádného nájemce ve smyslu § 2238 o. z. jen tehdy, jestliže byt užíval alespoň tři roky v dobré víře, že je jeho nájemcem, a zároveň jeho dobrá víra trvala k 1. 1. 2014 (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 26 Cdo 1236/2015). S ohledem na okolnosti, za nichž začala Byt užívat a posléze v užívání pokračovala, nemohla být žalobkyně b) v dobré víře (k otázce dobré víry srovnej např. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2190/2000), že ho užívá jako nájemkyně ve smyslu ustanovení § 685 a násl. obč. zák., a nebyly tudíž splněny podmínky stanovené v § 2238 o. z. proto, aby mohla být

považována za řádnou nájemkyni Bytu. Jen užívání Bytu a placení úhrad za jeho užívání nepostačuje k tomu, aby mohla být žalobkyně b) považována za řádnou nájemkyni Bytu ve smyslu § 2238 o. z. Účastníci netvrdili (a nic takového nevyplývá ani ze skutkových zjištění odvolacího soudu), že by k uzavření smlouvy o nájmu Bytu mělo dojít po 1. 1. 2014, tedy již za účinnosti

o.

z.

S žalobcem a) žalovaní nikdy a to ani ústně, ani jinak žádnou dohodu o užívání bytu neuzavřeli, žalobce a) v Bytě bydlel jen po dohodě s žalobkyní b), a proto závěr odvolacího soudu (stejně jako soudu prvního stupně), že mu nájemní právo nevzniklo, je správný.

Lze tak uzavřít, že žalobci nebyli v době doručení Výpovědi nájemci Bytu.

Judikatura Nejvyššího soudu byla za účinnosti obč. zák. ustálena v závěru, že v řízení o žalobě o určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu (§ 711 odst. 4 obč. zák.) je aktivně věcně legitimován vypovídaný nájemce bytu a pasivně věcně legitimován je pronajímatel. K podání této žaloby není aktivně věcně legitimována osoba, které sice byla doručena výpověď z nájmu bytu, avšak která v době jejího doručení není nájemcem bytu (např. proto, že jí nájem již dříve zanikl nebo že nájemcem bytu nikdy nebyla). Výpověď z nájmu bytu doručená takové osobě není způsobilá vůči ní vyvolat žádné právní účinky a tudíž ani nijak nepříznivě zasáhnout do jejího právního postavení. Žaloba na určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu podaná takovou osobou musí být tedy zamítnuta pro nedostatek aktivní věcné legitimace (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 26 Cdo 3842/2007, uveřejněný pod č. 33/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 18. 12. 2017, sp. zn. 26 Cdo 5029/2016).

Od těchto závěrů není důvod se odchýlit ani za současné právní úpravy. I k podání žaloby na přezkum oprávněnosti výpovědi podle § 2290 o. z. může být aktivně legitimován jen nájemce. Byla-li výpověď doručena osobě, která nájemcem není, nemohla nijak zasáhnout do jejích práv (výpověď není způsobilá ukončit neexistující vztah), a již proto musí být zamítnuta pro nedostatek aktivní legitimace, není přitom významné, co pronajímatele vedlo k zaslání takové výpovědi. Jestliže žalobci nebyli nájemci Bytu, nemohou ani být aktivně legitimováni k podání žaloby

podle

§

2290

o.

z.

Protože odvolací soud rozhodl nesprávně a dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, dovolací soud jeho rozsudek změnil [§ 243d písm. b) o. s. ř.] tak, že změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobu zamítl.

V souladu s § 243c odst. 3 věta první, § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. rozhodl dovolací soud o nákladech řízení před soudem prvního stupně a odvolacím soudem. Procesně neúspěšné žalobce (§ 151 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.) zavázal k úhradě nákladů řízení, které vznikly žalovaným v řízení před soudem prvního stupně a odvolacím soudem v souvislosti s jejich právním zastoupením. Výši nákladů stanovil dovolací soud podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen AT (srovnej nálezn Ústavního soudu č. 116/2013 Sb., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010).

Za účelně vynaložené náklady zástupce žalovaných v řízení před soudem prvního stupně lze považovat 5 úkonů právní služby podle § 6 odst. 1, § 9 odst. 1, § 12 odst. 4 AT převzetí a příprava zastoupení, sepis vyjádření k žalobě a vyjádření ze dne 1. 2. 2016 v průběhu řízení (další vyjádření z 16. 3. 2016 již na žádné nové dokazování nereagovalo) a účast u jednání dne 1. 12. 2015 a 1. 11. 2016 - § 11 odst. 1 písm. a), d), h), g) AT. Dále mu náleží za účast u jednání náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) AT (32 půlhodin) a cestovné (1x 600 km cesta ze

sídla jeho kanceláře k soudu a zpět k jednání 1. 12. 2015, při průměrné spotřebě 7,06 l nafty/100 km, ceně za 1 l nafty 36,10 Kč a náhradě za použité vozidlo 3,70 Kč/km; 1x 600 km cesta ze sídla jeho kanceláře k soudu a zpět k jednání 1. 11. 2016, při průměrné spotřebě 7,06 l nafty/100 km, ceně za 1 l nafty 29,50 Kč a náhradě za použité vozidlo 3,80 Kč/km). Náleží mu i paušální částky náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon, jež stojí vedle odměny (srov. § 2 odst. 1, § 13 odst. 1 a 3 AT) a náhrada za daň z přidané hodnoty. V odvolacím řízení mu vznikly náklady za 2 úkony právní služby (sepis odvolání, účast u jednání dne 20. 3. 2017), náhrada za promeškaný čas 16 půlhodin, cestovné (600 km cesta ze sídla jeho kanceláře k soudu a zpět k jednání, při průměrné spotřebě 7,06 l nafty/100 km, ceně za 1 l nafty 28,60 Kč a náhradě za použité vozidlo 3,90 Kč/km), paušální částka náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon, jež stojí vedle odměny, náhrada za daň z přidané hodnoty a zaplacený soudní poplatek.

Celkem mu tak za řízení před soudem prvního stupně náleží náklady ve výši 29.015 Kč, sestávající z odměny ve výši 12.000 Kč (2.400 Kč x 5), z paušální částky náhrad hotových výdajů ve výši 1.500 Kč (300 Kč x 5), náhrada za promeškaný čas ve výši 3.200 Kč (32 půlhodin x 100 Kč), cestovné ve výši 7.279 Kč (3.749 Kč + 3.530 Kč) a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 5.036 Kč. Za odvolací řízení mu náleží celkem 14.768 Kč - odměna ve výši 4.800 Kč (2.400 Kč x 2), paušální částka náhrad hotových výdajů ve výši 600 Kč (300 Kč x 2), náhrada za promeškaný čas ve výši 1.600 Kč (16 půlhodin x 100 Kč), cestovné ve výši 3.552 Kč, náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 2.216 Kč a soudní poplatek ve výši 2.000 Kč.

V dovolacím řízení vznikly žalovaným v souvislosti s podáním dovolání prostřednictvím jejich zástupce z řad advokátů náklady ve výši celkem 13.267 Kč. Žalovaní zaplatili soudní poplatek za dovolání ve výši 10.000 Kč, jejich zástupce učinil v dovolacím řízení jeden úkon právní služby - sepis dovolání - § 11 odst. 1 písm. k) AT, náleží mu tak odměna podle § 6 odst. 1, § 9 odst. 1, § 12 odst. 4 AT ve výši 2.400 Kč, paušální částka náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč, jež stojí vedle odměny (§ 2 odst. 1, § 13 odst. 1 a 3 AT), a náhrada za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 567 Kč (§ 137 odst. 1, 3 o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, mohou oprávnění podat návrh na exekuci (soudní výkon rozhodnutí).

V Brně dne 17. dubna 2018

JUDr. Pavlína Brzobohatá předsedkyně senátu